

Sygn. akt IV U 181/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy A. P.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o prawo do wojskowej renty inwalidzkiej

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w O.

z dnia 13 stycznia 2017 r.

I. oddała odwołanie,

II. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej

/-/ SSO B. Łożyńska-Motyka

Sygn. akt: IV U 181/17

UZASADNIENIE

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O. decyzją z 13.01.2017 roku odmówił A. P. prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. P. domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że orzeczenie RWKL w E. nr (...) z 19.05.1986 roku decyzją Przewodniczącego Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W. z 5.07.2001 roku zostało zmienione w ten sposób, że niezdolność skarżącego do zawodowej służby wojskowej została uznana w związku ze służbą wojskową, a renta inwalidzka z ogólnego stanu zdrowia powinna być zaliczona skarżonemu w związku ze służbą wojskową, która jest następstwem wypadku podczas programowych zajęć służbowych z WF dla kadry wskutek czego skarżący doznał stłuczenia głowy z utratą przytomności oraz wstrząśnienia mózgu i stłuczenia kręgosłupa odcinka lędźwiowo-krzyżowego na wysokości

SI-LI oraz odcinka szyjnego na wysokości C5, C6 i C7. Odwołujący podniósł także, że orzeczeniem RWKL w E. został uznany za całkowicie niezdolnego do zawodowej służby wojskowej z rozpoznaniem encefalopatii charakterologicznej znacznie obniżającej przystosowanie do służby wojskowej oraz przebyte stłuczenie głowy.

Wnioskodawca podniósł nadto, że wnioskiem z 11.03.2002 roku ponownie zwrócił się WBE w O. o wypłacenie świadczenia rentowego z odsetkami. Decyzją nr (...) z 21.03.2002 otrzymał odpowiedź odmowną. Wobec powyższego wniósł od niej odwołanie do Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z 19.02.2003 roku, sygn. akt: IV U4608/02, oddalił jego żądanie. Skarżący wniósł apelację od powyższego rozstrzygnięcia do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, który wyrokiem z 15.05.2003 roku, sygn.: III AUa 532/03, oddalił jego apelację. Odwołania do Sądu Okręgowego w Olsztynie i Sądu Apelacyjnego w Białymstoku składał jeszcze kilkakrotnie.

Do odwołania dołączył dokumentację dotyczącą ustalenia jego prawa do wnioskowanego świadczenia, w tym kserokopię dziennika rozkazów z 28.09.1970 roku zawierający treść ustawy z 30.06.1970 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz zarządzenie Ministra Obrony Narodowej nr 45/MON z 9.09.1970 roku w sprawie przebiegu służby wojskowej żołnierzy zawodowych.

W odpowiedzi na odwołanie wojskowy organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżoną decyzją z 13.01.2017 roku strona pozwana po raz kolejny odmówiła przyznania prawa do wojskowej renty inwalidzkiej, na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z 10.12.1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (j. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 1037). Wcześniej kilkakrotnie wojskowy organ emerytalny odmawiał przyznania tego prawa. Podstawą takich rozstrzygnięć był fakt prawomocnego skazania odwołującego na karę degradacji wyrokiem Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni z 3.07.1986 roku, sygn. akt: Sm 139/86 (wyrok k. 8-9 akt rentowych).

Wojskowy organ emerytalny podkreślił, że w świetle przepisu art. 10 wskazanej ustawy powołany wyrok pozbawia odwołującego prawa do wnioskowanego świadczenia. I to tak długo, jak długo w obrocie prawnym pozostawać będzie powyższy wyrok i obowiązywać będzie art. 10 cytowanej ustawy.

Organ ten podkreślił nadto, że wcześniejsze decyzje strony pozwanej były przedmiotem kontroli sądowej. Ostatnio, wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 19.02.2008 roku, sygn. akt: IV U 189/08, oddalone zostało odwołanie od decyzji z 17.09.2007 roku. Apelację od tego wyroku Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił wyrokiem z 28.05.2008 roku, sygn. akt: III AUa 453/08.

Odwołujący zarówno we wniosku z 19.12.2016 roku (k. 188-189 akt rentowych), jak i w odwołaniu, jako „nowy” dowód w sprawie powołał przepisy zarządzenia nr 45/MON Ministra Obrony Narodowej z 9.09.1970 roku w sprawie przebiegu służby wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. Rozk. MON Nr 16, poz. 83). W jego ocenie, najogólniej ujmując, zgodnie z tymi przepisami powinien być zwolniony ze służby z uwagi na stan zdrowia, a nie na skutek wskazanego wyroku Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni. Wówczas nie byłoby przeszkody do przyznania mu prawa do renty inwalidzkiej, ponieważ w dacie tego wcześniejszego zwolnienia nie zapadłby jeszcze ów wyrok.

Zdaniem Wojskowego Biura Emerytalnego takie stanowisko nie zasługuje na akceptację z oczywistych względów. Przede wszystkim przepisy wskazanego zarządzenia nr 45/MON nie mają w sprawie w ogóle zastosowania, jako regulujące przebieg służby wojskowej żołnierzy zawodowych. Nie mogą też być poczytane za nowy dowód w rozumieniu art. 32 ust. 1 w.u.e. Nawet gdyby odwołujący się został zwolniony z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia braku zdolności fizycznej do jej pełnienia (i inwalidztwa) przed wydaniem wyroku przez Sąd Marynarki Wojennej, to w świetle przepisu art. 10 w.u.e. nie miałyby to żadnego pozytywnego znaczenia dla niego. Albowiem przepis ten odnosi się do przestępstwa, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby. I taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Począwszy od 1997 roku w sprawie wniosków odwołującego A. P., ur. (...), o przyznanie mu prawa do wojskowej renty inwalidzkiej przed Wojskowym Biurem Emerytalnym w O. toczyło się kilka postępowań. Ich przedmiotem było ustalenie prawa wnioskodawcy do świadczeń na podstawie przepisów ustawy z 10.12.1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 66, ze zm). Wszystkie te postępowania kończyły się decyzjami odmawiającymi takich świadczeń. Odwołania od nich każdorazowo oddalał Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (jako właściwy w sprawie). Środki zaskarżenia od orzeczeń tego Sądu oddalane były przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (w tym wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 19.02.2003 roku sygn. akt: IV U 4608/02 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15.05.2003 roku sygn. kat: III AUa 532/03, oba niekorzystne dla wnioskodawcy i odmawiające mu prawa do wojskowej renty inwalidzkiej).

Ostatnie z takich postępowań toczyło się na skutek odwołania A. P. od decyzji Dyrektora WBE w O. z 17.09.2007 roku, koleiny raz dla niego niekorzystnej. Wówczas Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 19.02.2008 roku, sygn. akt: IV U 189/08, oddalił odwołanie ubezpieczonego. Wnioskodawca zaskarżył apelacją niekorzystny dla siebie wyrok tego Sądu do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, który wyrokiem z 28.05.2008 roku, sygn. akt: III AUa 453/08, oddalił ten środek zaskarżenia.

Podstawą tych rozstrzygnięć był prawomocny wyrok Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni z 3.07.1986 roku, sygn. akt: Sm 139/86, skazujący odwołującego A. P. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę oraz degradację i zakaz zajmowania stanowisk służbowych związanych z zaopatrzeniem materiałowym na okres trzech lat. Odwołujący został wówczas uznany za winnego tego, że w okresie od kwietnia 1984 roku do stycznia 1986 roku w sposób ciągle podrabiał rachunki z apteki wpisując fikcyjną sprzedaż igieł i strzykawek jednorazowego użytku (wyrok k. 8-9 akt emerytalnych).

Odwołujący leczy się psychiatrycznie od marca 1982 roku. W styczniu 1976 roku doznał w czasie służby wojskowej urazu głowy z utratą przytomności. Od tego czasu występowały u niego dolegliwości początkowo pod postacią bólów głowy, stanów napięcia, rozdrażnienia, zaburzeń snu, trudności skupiania uwagi czy osłabienia pamięci. Od 1982 roku dolegliwości stopniowo nasilały się i od tego czasu nastąpiło pogorszenie stanu jego zdrowia. Następnie dołączyły się stany przygnębienia z niepokojem o różnym nasileniu. Z powodu tych zaburzeń kilkakrotnie był hospitalizowany psychiatrycznie: po raz pierwszy - 16.04.86 roku - 22.05.86 roku z rozpoznaniem: encefalopatia z zaburzeniami charakterologicznymi znacznie upośledzająca zdolności przystosowawcze w służbie wojskowej; podczas drugiego z pobytów - 11.12.2000 roku - 10.01.2001 roku – rozpoznano u niego zespół depresyjny oraz encefalopatię pourazową z zaburzeniami w sferze emocjonalno - popędowej, a następnie - nerwicę neurasteniczną. Skarżący od tego czasu leczył się systematycznie w PZP w wojsku, a następnie w PZP w B.. Pomimo systematycznego leczenia utrzymywały się u niego dolegliwości o obrazie zaburzeń depresyjnych. Ubezpieczony wymagał stałego leczenia psychiatrycznego.

(dowód: dokumentacja plik I akt WBE nr 53312)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie jest, że Sąd Marynarki Wojennej w Gdyni wyrokiem z 3.07.1986 roku, sygn. akt: Sm 139/86, orzekł wobec odwołującego środek karny w postaci degradacji za przestępstwo popełnione w czasie pełnienia służby. Orzeczenie to legło u podstaw wydania przez wojskowy organ emerytalny decyzji odmawiających skarżącemu przyznania prawa do zaopatrzenia emerytalnego, w tym zaskarżonej decyzji z 13.01.2017 roku.

Rozpoznając zasadność wniesionego przez ubezpieczonego odwołania należy wskazać, że z mocy art. 1 ustawy z 10.12.1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. 2016, poz. 1073) żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej przysługuje z budżetu państwa na zasadach określonych w ustawie,

zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie całkowitej niezdolności do służby. Z kolei w myśl art. 10 powołanej ustawy prawo do wspomnianego zaopatrzenia emerytalnego nie przysługuje żołnierzowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych lub karę degradacji za przestępstwo, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby.

Wskazane przepisy odnoszą się również do sytuacji, w których świadczenie emerytalne zostało przyznane, ale na skutek unicestwienia po dniu wydania decyzji o przyznaniu świadczenia któregokolwiek z warunków wymaganych do jego uzyskania, prawo takie ustaje. Powołane unormowania dotyczą zatem również osoby żołnierza zwolnionego z zawodowej służby wojskowej, dla którego decyzją ustalone zostało prawo do emerytury, a wobec którego następnie orzeczono środek karny przewidziany w art. 10 ustawy, skutkujący brakiem prawa do świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych. Orzeczenie tegoż środka za przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby jest okolicznością, która implikuje ustanie prawa do świadczeń z tytułu zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych.

Przepis art. 10 cytowanej ustawy wprowadza bowiem dwie negatywne przesłanki, których spełnienie powoduje skutek w postaci w ogóle braku prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, określonego przedmiotowo w art. 2, z więc i do świadczenia pieniężnego w postaci wojskowej emerytury czy renty. Zaistnienie jednej z przesłanek, w tym przypadku orzeczenie wobec odwołującego środka karnego w postaci degradacji za przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby, uniemożliwia uzyskanie świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego, ich nabycie, jak również ustanie prawa do świadczeń, jeśli uprzednio zostało stwierdzone jego nabycie.

Sąd Najwyższy w wyroku z 11.08.2010 roku, II UK 278/09, wskazał, że pod pojęciem „przysługiwania prawa do zaopatrzenia emerytalnego” należy rozumieć zarówno nabycie prawa do zaopatrzenia przez żołnierza dopiero ubiegającego się o to po zwolnieniu ze służby wojskowej, jak i jego zachowanie przez osobę, której uprawnienia do świadczeń zostały uprzednio ustalone prawomocną decyzją organu emerytalnego. W myśl art. 38 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, dalsze trwanie nabytego prawa do świadczenia uzależnione jest od istnienia któregokolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa. Jednym z takich warunków jest zaś - zgodnie z art. 10 ustawy - nieskazanie żołnierza prawomocnym wyrokiem sądowym na karę dodatkową (środek karny) pozbawienia praw publicznych lub degradację za przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby wojskowej.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego, a zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Zabezpieczenie społeczne pojmowane jest jako system urządzeń i świadczeń służących zaspokajaniu usprawiedliwionych potrzeb obywateli, którzy utracili zdolność do pracy lub doznali ograniczenia tej zdolności. Do istoty prawa do przedmiotowego zabezpieczenia należy zatem ochrona obywateli w razie wystąpienia ryzyka ubezpieczeniowego, powodującego całkowitą lub częściową utratę możliwości samodzielnego utrzymania się albo polegającego na osiągnięciu określonego wieku emerytalnego. Prawodawca konstytucyjny pozostawił sprecyzowanie zakresu i form zabezpieczenia społecznego ustawie zwykłej. Regulacja konstytucyjna akcentuje zaś szeroką swobodę działania przyznaną parlamentowi w zakresie urzeczywistnienia prawa do owego zabezpieczenia. Do ustawodawcy zwykłego należy wybór rozwiązań, które uważa za optymalne z punktu widzenia potrzeb obywateli oraz wymagań rozwoju gospodarczego kraju. Nałożony na ustawodawcę obowiązek urzeczywistnienia wyrażonych w Konstytucji gwarancji socjalnych w drodze stosownych regulacji normatywnych nie oznacza obowiązku maksymalnej rozbudowy systemu świadczeń. Ustawodawca powinien jednak stworzyć możliwość nabycia prawa do emerytury wszystkim osobom, które przez odpowiednio długi okres utrzymują się z pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy lub stosunku służbowego albo samodzielnie prowadzonej działalności zarobkowej, a same świadczenia powinny być zagwarantowane w wysokości odpowiadającej minimum życiowemu, tak aby umożliwić uprawnionym zaspokojenie podstawowych potrzeb (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/10 OTK ZU z 1999 r. nr 5, poz. 100; z dnia 6 lutego 2002 r., SK 11/01, OTK ZU z 2002 r. nr 1/A, poz. 2; z dnia 27 stycznia 2003 r., SK 27/02, OTK

ZU z 2003 r. nr 1/A, poz. 2; z dnia 4 września 2004 r., SK 30/03, OTK ZU z 2004 r. nr 8/A, poz. 82; z dnia 11 grudnia 2006 r., SK 15/06, OTK ZU z 2006 r. nr 11/A, poz. 170; z dnia 13 lutego 2007 r., K 46/05, OTK ZU z 2007 r. nr 2/A, poz. 10 i z dnia 1 kwietnia 2008 r., SK 96/06, OTK ZU z 2008 r. nr 3/A, poz. 40).

Służby mundurowe oraz wojsko stanowią grupy uprzywilejowane w systemie ubezpieczeń społecznych. Specyfika systemu zaopatrzenia emerytalnego tych służb jest determinowana ich szczególnym charakterem. Pełnienie służby wojskowej (służb mundurowych) zakłada bowiem ścisłą podległość przełożonym i dyspozycyjność, nielimitowany czas pracy, daleko idące ograniczenie możliwości zajmowania innych stanowisk i funkcji oraz uzyskiwania dodatkowych przychodów, jak również posiadanie u pełniących służbę szczególnych predyspozycji psychofizycznych i występowanie ryzyka bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 23.09.1999 r., K 25/96, OTK ZU z 1997 r. nr 3-4, poz. 36; z 19.02.2001 r., SK 14/00, OTK ZU z 2001 r. nr 2/A, poz. 31 i z 27.01.2003 r., SK 27/02, OTK ZU z 2003 r. nr 1/A, poz. 2). Owo uprzywilejowanie wyraża się w określeniu źródła finansowania zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy i funkcjonariuszy służb mundurowych (budżet państwa) oraz korzystniejszych - w relacji do osób podlegających powszechnemu systemowi ubezpieczeń społecznych - warunkach nabywania prawa do świadczeń i sposobu ustalania ich wysokości. Ustawodawca nie ma natomiast obowiązku gwarantować objęcia tymże uprzywilejowanym zaopatrzeniem emerytalnym każdego żołnierza czy funkcjonariusza i w każdym przypadku, bez względu na przebieg służby.

Stąd też art. 10 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin przewiduje wyłączenie prawa do przedmiotowego zaopatrzenia osób skazanych prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową (środek karny) pozbawienia praw publicznych lub degradację za przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby. Tego rodzaju negatywna przesłanka prawa do zaopatrzenia emerytalnego, niemająca swojego odpowiednika w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych, chociaż powoduje wykluczenie żołnierza lub funkcjonariusza służb mundurowych z grona osób predestynowanych do świadczeń z tegoż zaopatrzenia, to nie oznacza pozbawienia tych osób prawa do zabezpieczenia społecznego gwarantowanego normą art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, skoro art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zapewnia im w takich sytuacjach - przy spełnieniu ustawowych kryteriów - prawo do emerytur i rent z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Warto zauważyć, że ustawodawca w powołanym przepisie posłużył się cezurą czasową jedynie w odniesieniu do popełnienia przestępstwa, zaznaczając iż dla wywołania skutku opisanego dyspozycją omawianej normy prawnej, czyn powinien być popełniony przed zwolnieniem żołnierza ze służby wojskowej. Co do momentu skazania prawomocnym wyrokiem sądowym za owo przestępstwo na wspomnianą karę dodatkową (środek karny), nie oznaczono żadnej daty mającej prawne znaczenie. W konsekwencji tegoż, jeżeli prawomocne skazanie nastąpi przed przyznaniem żołnierzowi świadczenia, nie nabędzie on prawa do niego. Natomiast późniejsze (czyli po wydaniu decyzji przyznającej świadczenie z zaopatrzenia emerytalnego) skazanie implikuje ustanie tego prawa.

W konsekwencji w realiach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że fakt skazania A. P. prawomocnym wyrokiem Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni z 23.07.1986 roku na karę degradacji jest bezsporny i przesądza o braku podstaw do podzielenia argumentów podnoszonych przez wnioskodawcę w motywach wniesionego przez niego odwołania.

W szczególności nie zasługuje na uwzględnienie jego twierdzenie, że powinien być zwolniony ze służby z uwagi na stan zdrowia, a nie na skutek wskazanego wyroku Sądu Marynarki Wojennej w Gdyni. Wówczas nie byłoby przeszkody do przyznania mu prawa do renty inwalidzkiej, ponieważ w dacie tego wcześniejszego zwolnienia nie zapadłby jeszcze ów wyrok. W tym zakresie ma rację wojskowy organ emerytalny wskazując wbrew odwołującemu, że nawet gdyby wnioskodawca został zwolniony z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia braku zdolności fizycznej do jej pełnienia przed wydaniem wyroku przez Sąd Marynarki Wojennej, to w świetle powołanego przepisu art. 10 ustawy nie miałyby to dla niego żadnego znaczenia, albowiem przepis ten odnosi się do przestępstwa, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby. A taka właśnie sytuacja miała miejsce w realiach niniejszej sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd uznając zaskarżoną decyzję za prawidłową na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl zasady słuszności wyrażonej w art. 102 kpc i odstąpił od obciążania ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony przeciwnej.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten stanowi wyjątek od reguły ponoszenia kosztów procesu przez stronę przegrywającą. W postanowieniu z 24.10.2013 roku, IV CZ 61/13, Sąd Najwyższy wskazał, iż hipoteza przepisu art. 102 kpc odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. Odstępując od obciążania ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze takie właśnie okoliczności, w tym fakt, że wnioskodawca od wielu lat leczy się z powodu wskazanych wyżej rozpoznanych u niego schorzeń – pkt. II wyroku.

/-/ SSO Beata Łożyńska-Motyka